

БЕРТОЛТ БРЕХТ КЪМ ПОТОМЦИТЕ

Превод от немски: Димитър Дублев, —

chitanka.info

Вярно, живея във времена мрачни.
 Беззлюбното слово е глупост. Челото без бръчки
 показва безчувствие. Който се смее,
 още не знае
 страшната вест.

Какви времена са дошли, че един
 разговор за дървета да бъде престъпно деяние,
 защото той включва мълчание за злодействата!
 Който минава по пътя спокойно,
 нима ще е глух към страданието
 на своите приятели?
 Вярно, аз имам все още заплата.
 Повярвайте ми: това е случайно. Нищо
 от това, що върша, не ми позволява
 да ям до насита.
 Случайно съм аз оцелял. (Ако моето щастие свърши,
 аз съм загубен.)
 Казват ми: яж и пий! Ти имаш!
 Как мога да ям и да пия,
 щом вземам от гладния, като ям,
 а моята чаша вода ще е нужна на жадния?
 И все пак: ям и пия.
 Аз искам да бъда мъдрец.
 Във древните книги е писано що значи мъдрост:
 въздържай се от светските битки и твоя живот
 ще мине без страх.
 Не служи си с насилие.
 На злото отвърщай с добро.
 Не изпълнявай желанията свои, а ги забрави.
 Туй е мъдро.
 Това аз не мога.
 Вярно, живея във времена мрачни.

В града аз дойдох във година размирна,
 когато владееше глад.
 Сред хората тръгнах в година метежна,
 със тях се бунтувах и аз.
 Тъй отлетяха годините мои,
 що имах на тая земя.

Хранех се в отдиха кратък на битките.
 Сях със убийците аз.
 Бях невнимателен с мойта любима
 и търпеливо не гледах природата.
 Тъй отлетяха годините мои,
 що имах на тая земя,
 В моето време в тресавища водеха моите пътища.
 Моят език ме предаваше сам на врага.
 Малко аз можех да свърша. Дори господарите,
 виждах, по-сигурни бяха без мене.
 Тъй отлетяха годините мои,
 що имах на тая земя.

Сили не стигаха.
 Целта бе далечна.
 Но виждах я ясно, макар да не можех
 да я досегна.
 Тъй отлетяха годините мои,
 що имах на тая земя.

О вие, които изплувахте в прилива,
 погълнал нас,
 си спомнете,

когато говорите за нашите слабости,
 за мрачното време,
 което отбягвахте.

*Ний крачихме смело, по-често страните сменявайки,
по-рядко обувките,
през войната на класите, отчаяни,
че има неправда, а възмущение няма.
При все това знаехме:
омразата към подлостта
разяжда лицето,
гневът срещу неправдата
прави гласа ни по-дрезгав. Ах, ний,
които желаехме да направим земята приветлива,
не можем да бъдем приветливи.
Но вие, щом време настане,
човекът да бъде другар на човека,
за нас си спомнете
със снизхождение.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.